

خوانش زمان در هنر مینیمال، مفهومی و پسامفهومی

تاریخ دریافت: ۹۹/۰۵/۱۳

تاریخ پذیرش: ۹۹/۰۶/۲۶

کد مقاله: ۸۶۶۷۸

راضیه مختاری دهکردی^۱

چکیده

زمان به عنوان پدیده‌ای مفهومی، در قلمرو هنر همواره مورد توجه بوده است و این مسئله با تحولات ناشی از اوج هنر مدرن در نیمه دوم قرن ۲۰ میلادی و شکل‌گیری تکثرگرایانه گرایش‌ها و جنبش‌های هنری، ظهوری متفاوت از قبل و ماهیتی جدید پیدا نمود. بر این اساس در پژوهش حاضر به منظور شناخت ماهیت و چیستی زمان و چگونگی بازتاب آن در آثار هنرمندان هنر مینیمال، مفهومی و پسامفهومی از روش اکتشافی استفاده گردید و قصد بر آن است تا برای مخاطبان این آثار، بازخوانی جدید مبتنی بر مسئله زمان ارائه گردد؛ بنابراین رویکردی کیفی اتخاذ گردید که هدفی بنیادین در پی داشت. همچنین از شیوه جمع‌آوری اطلاعات، مبتنی بر روش کتابخانه‌ای و از ابزار یادداشت‌برداری بهره گرفته شد. چارچوب نظری پژوهش حاضر مبتنی بر دیدگاه نشانه‌شناسی چارلز سندرس پیرس است و سه‌گانه وی برای تحلیل آثار مورد توجه قرار گرفت. نتایج حاصله نشان از آن داشت که خوانش زمان در نیمه دوم قرن بیست از هنر ماقبل خود کاملاً متفاوت است و زمان را می‌توان در سه حوزه نشانه‌های شمایی، نمادین و نمایه‌ای در آثار هنر مینیمال، مفهومی و پسامفهومی بازخوانی و جستجو کرد.

واژگان کلیدی: زمان، هنر مینیمال، هنر مفهومی، هنر پسامفهومی.

۱- استادیار گروه ارتباط تصویری، دانشکده هنر و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، چهارمحال و بختیاری
(mokhtari_razieh@yahoo.com)